

Arrest

nr. 105 169 van 17 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN DAMME loco advocaat R. JESPERSEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 11 september 2010 het Rijk binnen en diende op 14 september 2010 een asielaanvraag in. Op 28 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazaks staatsburger van Oeigoerse origine. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw broer en omwille van uw Oeigoerse origine. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

In 2005, toen uw zoon vijf jaar oud was, kreeg uw zoon problemen op school omdat hij de enige Oeigoer in de klas was. Hij vertelde thuis dat er honden werden afgericht tegen hem. In 2006 zetten kinderen elkaar op tegen uw zoon omdat hij van Oeigoerse origine is. Uw broer S. (...) leerde mensen kennen van het akimaat, twee agenten die werkten voor de akim (burgemeester) van Almaty, G. (...). Uw broer raakte via hen aan werk en kreeg een legitimatiebewijs om gronden te verkopen aan geïnteresseerden. Het geld gaf hij aan G. (...). Op een dag verdween G. (...) met het geld naar het buitenland. In de loop van 2006 kreeg uw broer problemen. Uw broer werd beschuldigd van oplichterij en gezocht door de politie. G. (...) was weg en daarom zochten ze een zondebok, dat werd uw broer, een Oeigoer. Uw broer werd in oktober 2006 opgepakt en opgesloten. Op 23 februari 2007 werd uw broer veroordeeld tot zeven jaar cel en het betalen van een grote som geld. Vanaf 2006 kregen u en uw familie dreig telefoons van politieagenten die geld eisten. Vermoedelijk hadden ze ook geld tegoed van G. (...). Begin 2010 werd u ontslagen op het bouwbedrijf waar u werkte. Uw ontslag hield verband met de gebeurtenissen in China een jaar voordien en het feit dat u van Oeigoerse origine bent. Uw ontslag had ook te maken met het feit dat u vaak onbetaald verlof nam voor uw zoon, die een hartprobleem heeft. Begin juni 2010 opende u een boetiek. U kreeg er vaak bezoek van agenten die geld eisten. Op 27 juni 2010 kwamen J.K. (...) en K.J. (...), dezelfde agenten die uw broer aan werk hadden geholpen, voor de zoveelste keer naar uw winkel. Ze maakten hevige ruzie en gooiden kleren op de grond. U had schrik en deed de winkel op slot, waarna u met uw wagen vertrok. Aan de verkeerslichten werd u gestopt door politieagenten. U stapte in hun wagen en zag toen dat het weer dezelfde agenten waren. Ze brachten u naar een huis en daar werd u verkracht door de twee agenten. U verloor het bewustzijn en toen u bijkwam was u alleen. U ging naar buiten en smeekte een Russische man om u naar huis te brengen. Uw vader belde de politie op en u onderging een forensische expertise. Daarna ging u naar de rechercheur. U herkende hem, het was dezelfde rechercheur die de zaak van uw broer had behandeld. Uw zaak werd niet onderzocht omdat die agenten banden hadden met de rechercheur en omdat u van Oeigoerse origine bent. U probeerde nog verdere stappen te ondernemen. Begin augustus 2010 ging u naar de Veiligheidsdienst. Na enkele dagen vernam u dat ze niets konden doen, u vermoedt dat ze banden hebben met elkaar en elkaar niet gaan verklikken. Nog begin augustus 2010 raakte uw zoon onwel en moest hij in het ziekenhuis worden opgenomen. Toen hij 's nachts om water vroeg, kreeg hij het niet. De volgende ochtend kwam u in het ziekenhuis en uw zoon zei dat er geen dokter was geweest. U was het beu en wilde uw zoon meenemen naar huis. Volgens de verpleegster had u eerst een verklaring van de arts nodig, maar die was er niet. Uiteindelijk schreef u zelf een verklaring en nam u uw zoon terug mee naar huis. U had de indruk dat uw zoon niet werd behandeld omwille van zijn origine.

Op 31 augustus 2010 reisde u legaal, met uw paspoort voorzien van een Schengenvisum, per vliegtuig van Almaty (Kazakstan) naar Nederland. Van daar bracht een zekere R. (...) u met een auto naar België. Daar verbleef u vanaf 1 september 2010 in een woning in afwachting van de opmaak van documenten. Uiteindelijk hielp R. (...) u om op 14 september 2010 asiel aan te vragen bij de Belgische autoriteiten. R. (...) hield uw internationaal paspoort bij en u kreeg het niet terug.

B. Motivering

*Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag in hoofdzaak baseert op problemen die u kende met de politie omwille van uw broer en meer bepaald omwille van zijn Oeigoerse origine. Er dient echter te worden vastgesteld dat de zwaarwichtige feiten die u aanhaalt (uw broer zou er zijn ingeluisd door de burgemeester van Almaty en **onterecht** veroordeeld zijn voor het verduisteren van geld omdat hij een Oeigoer is, u zou verschillende keren door twee agenten bezocht zijn en zelfs verkracht zijn door dezelfde agenten omwille van de vermeende geldverduistering van uw broer; CGVS, p. 7-15), niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Bovendien brengt u geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat u hierop een uitzondering zou vormen. U bent er om onderstaande redenen immers niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.*

*Zo is het stuitend dat u over de problemen van uw broer (**onterechte** veroordeling van uw broer in 2007 omwille van vermeende geldverduistering waar zijn origine aan ten grondslag zou liggen), die de rechtstreekse aanleiding vormden voor uw eigen problemen en die de kern uitmaken van uw asielrelaas, met geen woord hebt gerept in uw vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl u er wel melding maakte van het bestaan van uw broer*

(Verklaring DVZ, vraag 30). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal waar u van meet af aan aangaf dat de problemen van uw broer de kern uitmaken van uw asielaanvraag (CGVS, p. 2, 6) werd u hierop gewezen. Hierop heeft u verklaard dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken alles in het kort moest vertellen (CGVS, p. 20). Dit is echter geen afdoende reden. Indien uw broer werkelijk ten onrechte is veroordeeld en u om die reden zelf zwaarwichtige problemen kreeg met politieagenten, kan toch verwacht worden dat u er op zijn minst iets over zou hebben verklaard. Het feit dat u geen enkele melding maakte van de onterechte veroordeling van uw broer, en de link die deze veroordeling heeft met uw problemen, zet vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw eigen problemen met twee agenten, naar aanleiding van de veroordeling van uw broer, inconsistenties vertonen. Zo verklaarde u in uw vragenlijst, opgesteld door het Commissariaat-generaal en ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u in april 2010 een boetiek opende met sportkledij, waar u problemen kreeg met K. (...) en E. (...), de politieagenten (vragenlijst, vraag 2.10b, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u pas begin juni 2010 de winkel opende (CGVS, p. 12). Tijdens het interview werd u gewezen op de inconsistenties in uw verklaringen. Hierop heeft u verklaard dat het misschien komt omdat u in april 2010 ontslagen werd (CGVS, p. 13). Dit is echter geen afdoende uitleg aangezien de inconsistentie onmiskenbaar blijft bestaan. Daarbij verklaarde u in uw vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de agenten K. (...) en E. (...) van u 500 USD per maand eisten (vragenlijst, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter herhaaldelijk dat deze agenten 100.000 USD vroegen (CGVS, p. 13, 14). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de inconsistenties in uw verklaringen. Hierop heeft u verklaard dat die 500 USD gaat over de huurprijs (CGVS, p. 14). Dit is echter evenmin een afdoende uitleg aangezien ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar blijft bestaan. Deze inconsistenties over de problemen met de twee agenten, en de omstandigheden waarin u deze problemen kreeg, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent op fundamentele wijze. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt betreffende uw problemen. U verklaarde nochtans dat u, nadat u door de politieagenten werd verkracht, een forensische expertise onderging (CGVS, p. 15). Echter, u legde dergelijke expertise niet voor. Uw uitleg dat u na deze expertise 'alle documenten' afgaf aan de rechercheur (CGVS, p. 16) is weinig overtuigend. Immers, er kan toch verwacht worden dat u op zijn minst een kopie voor uzelf houdt van dit gerechtelijk medisch onderzoek voor u de expertise afgeeft aan de rechercheur, aangezien u verklaarde dat u (al jaren) problemen kende met nota bene politieagenten, en zelfs met dezelfde politieagenten die uw broer een aantal jaren voordien met een list in de gevangenis lieten belanden. Ook uw uitleg dat u 'er niet aan heeft gedacht' om een duplicaat te vragen van het medische attest, omdat u dacht dat u zo'n document nooit nodig zou hebben, is om dezelfde reden als hierboven reeds werd uiteengezet weinig overtuigend. Ook van uw eigen boetiek (waar u werd bedreigd en afgeperst door de agenten; CGVS, p. 12-13) legde u geen enkel document voor. U verklaarde dat in uw land geen papieren opgemaakt werden voor de huur van een winkel (CGVS, p. 12). Echter, er kan toch verwacht worden dat u voor uzelf een aantal documenten hiervan bijhoudt. Er kan gedacht worden aan documenten betreffende de aankoop van goederen, documenten betreffende de verkoop van goederen en documenten betreffende de opbrengst van de verkoop. Uw uitleg dat u daar maar een korte tijd heeft gewerkt (CGVS, p. 12) overtuigt niet. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk al goederen had ingekocht met het oog op de verkoop. Zo verklaarde u immers dat u sportkledij verkocht voor dames en heren (CGVS, p. 12). Dit totale gebrek aan enig tastbaar bewijs van uw verklaringen, die verband houden met de kern van uw asielrelaas, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast blijkt uit de informatie ook dat er voor personen met een bijzonder profiel weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer zij het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China. Er dient echter te worden vastgesteld dat u een dergelijke vrees niet inroept, noch blijkt uit uw verklaringen dat u een dergelijk bijzonder profiel op basis waarvan u onder druk zou kunnen gezet worden, hebt of zou worden toegeschreven.

De problemen die u aanhaalde betreffende pesterijen tegen uw zoon door andere kinderen op school in 2005 en 2006 (africhten van een hond, een jongen die andere kinderen tegen hem opzette; CGVS, p. 19,20), zijn niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Immers, nergens uit uw verklaringen blijkt dat hij ernstig fysiek werd aangepakt. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat hij nooit medische verzorging nodig had op school (CGVS, p. 20). Bovendien blijkt dat deze problemen dateren van 2005 en 2006, ofwel meer dan vier jaar voor uw verklaarde vertrek. Bovendien maakte u geen melding van problemen die uw zoon nadien nog zou hebben gehad op school. Bijgevolg kunnen deze problemen bezwaarlijk als actueel worden beschouwd bij de beoordeling van uw asielaanvraag.

Ook heeft u het over de vermeende slechte medische behandeling van uw zoon in Kazakstan omwille van zijn origine. Zo haalde u in uw vragenlijst aan dat de afspraken vaak werden uitgesteld (DVZ, vraag 3.5). Ook haalde u aan dat, toen uw zoon onwel werd, hij naar het ziekenhuis werd gebracht begin augustus 2010. U verklaarde dat hij 's nachts water vroeg en het niet kreeg (CGVS, p. 18). Ook meent u dat uw zoon niet correct werd behandeld omdat uw zoon enkel werd onderzocht en nooit werd opgenomen of medicatie kreeg (CGVS, p. 17-18). U legde een vertaling van een Kazaks medisch attest voor (document 5), waaruit blijkt dat uw zoon hartproblemen heeft. Echter, uit de andere medische attesten die u voorlegt blijkt dat ook de Belgische artsen geen medicijnen of behandeling voorschrijven voor de hartproblemen van uw zoon, doch enkel regelmatige controle adviseren (document 4, a-j). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de Kazakse artsen uw zoon moedwillig niet zouden willen behandelen omwille van zijn origine.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw reisroute niet consistent zijn. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 4 september 2010 vanuit Almaty (Kazakstan) per auto reisde naar Moskou (Russische Federatie) van waar u op 6 september 2010 per trein verder reisde naar Brest (Wit-Rusland). U verklaarde dat u van Brest per auto naar Brussel reisde waar u op 10 september 2010 aankwam (DVZ, vraag 33 en 34). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u op 31 augustus 2010 per vliegtuig van Almaty (Kazakstan) naar Nederland heeft gereisd (CGVS, p. 4). U haalde spontaan aan dat u in uw eerste interview niet de waarheid heeft verklaard betreffende uw reisroute (CGVS, p. 3). Uw uitleg, dat u werd gedwongen en bedreigd om te liegen over uw reisroute, omdat T. (...) en R. (...) (die uw reis geregeld hadden) anders uw paspoort aan de politie zouden geven (CGVS, p. 3) is weinig overtuigend. Immers kan worden verwacht dat u, op het moment dat u asiel aanvraagt, al uw problemen uiteenzet, zeker indien deze problemen acuut zijn (bedreigingen) en uitgaan van personen die zich in België bevinden. Daarbij kan u niet uitleggen hoe R. (...) en T. (...) zouden kunnen achterhalen dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet hun instructies zou volgen, maar wel de waarheid zou vertellen, inclusief over de bedreigingen (CGVS, p. 4). Daarbij is het opmerkelijk dat u nu, voor het Commissariaat-generaal, wel de waarheid over uw reisroute wil vertellen, terwijl u naar eigen zeggen nog steeds niet in het bezit bent van uw paspoort (uit uw verklaringen blijkt dat het nog steeds in handen is van R. (...) en T. (...); CGVS, p. 3-4). Bovendien werd er in uw vragenlijst duidelijk gewezen op het feit dat 'valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen' (vragenlijst, voorafgaand advies). Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegt over uw reisroute, zet vraagtekens bij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hierdoor ontstaat tevens het vermoeden dat u uw reispaspoort moedwillig achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie betreffende uw werkelijke vertrekdata en eventuele visa verborgen te houden.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiäre bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (de geboorteakten van u en uw zoon, een kopie van het vonnis van uw broer, medische attesten van uw zoon, een kopie van de identiteitskaarten van uw moeder, vader, broer en zus, een brief van het World Uyghur Congress) kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. De kopie van het vonnis van uw broer stelt dat uw broer werd veroordeeld. Echter, uit dit document kan niet worden afgeleid dat deze veroordeling onterecht zou zijn. Bovendien kan dit document de vastgestelde inconsistenties niet verklaren of weerleggen. De medische attesten van uw zoon bevestigen dat uw zoon een hartkwaal heeft, doch hieruit valt niet af te leiden dat uw zoon, omwille van zijn origine, verstoken zou zijn geweest van medische hulp in Kazakstan omwille van zijn origine. De brief van het World Uyghur Congress handelt voornamelijk over de algemene situatie van de Oeigoeren in China en Centraal Azië. De zes regels tellende paragraaf die over uw persoon handelt, beschrijft slechts in zeer algemene bewoordingen dat u omwille van oneerlijke behandeling en vervolging gevlucht bent uit Kazakstan. Opmerkelijk is het feit dat in deze brief vermeld wordt dat u pas op 14 september 2010 in België aankwam, terwijl u zelf verklaarde dat u reeds op 1 september 2010 in België aankwam (CGVS, p. 5). Wat er ook van zij, deze brief kan de vastgestelde inconsistenties niet verklaren of weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiäre bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de "*Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; Schending van het artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling van 28 juni 1951*" aan. In een tweede middel werpt verzoekster de "*Schending van de artikelen 8 par. 2 a), 9 par.2 al.1, 12 en 13 par. 3 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005, betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten tot toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling van 28 juni 1951*" op.

2.3. Aangaande de aangevoerde schending van de "*artikelen 8 par. 2 a), 9 par.2 al.1, 12 en 13 par. 3*" van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, beperkt verzoekster zich tot het citeren van de bewuste artikelen zonder concreet aan te geven hoe deze werden geschonden. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewilde effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde richtlijn is reeds verstreken en werd ook effectief in Belgisch recht omgezet.

2.4. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag

belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag

3.3. Verzoekster merkte bij de aanvang van haar gehoor op het CGVS op dat *“in verband met mijn route, een opmerking, ik werd gedwongen om valse verklaringen te vertellen, vandaag sta ik klaar om alles juist te vertellen”* en *“Ze hebben m'n reispas afgenomen en ze hebben me bedreigd, ze zeiden, als je alles zal vertellen zoals het is geweest, zullen we je reispas afgeven aan de politie”* (zie gehoor CGVS p.3). De Raad merkt dienaangaande op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij zelf aflegt en dat haar *post factum* uitleg de bedrieglijke verklaringen niet toedekt. Verzoekster werd op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gewezen op het belang van haar verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Verzoekster koos er niettemin voor bedrieglijke verklaringen aangaande de reisweg af te leggen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit tast haar geloofwaardigheid aan te meer nu verzoekster nog steeds geen reisbescheid neerlegt.

3.4. Uit het administratief dossier en uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij haar asielrelaas vooreerst steunt op de problemen die ze zou hebben ondervonden omwille van haar broer omwille van zijn Oeigoerse origine. Verzoeksters broer zou bedrogen zijn door de burgemeester van Almaty en onterecht zijn veroordeeld voor het verduisteren van geld omdat hij een Oeigoer is. Als gevolg van de vermeende geldverduistering van haar broer, zou verzoekster verscheidene malen bezocht en zelfs verkracht zijn door twee agenten. Anderzijds haalt verzoekster de pesterijen aan tegen haar zoon door andere kinderen op school in 2005 en 2006 omwille van zijn origine.

3.4.1. Wat betreft verzoeksters voorgehouden problemen omwille van haar broer omwille van zijn Oeigoerse origine, heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekster hiervan geen enkele melding heeft gemaakt in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoekster daarentegen onmiddellijk aan dat de problemen van haar broer aan de basis liggen van haar asielaanvraag (zie CGVS, p. 2 *“Het gaat over problemen van mijn broer, de reden van mijn aankomst hier”*). Verzoeksters verweer in het verzoekschrift dat *“De vragenlijst kan geen beslissende invloed hebben. Het is geen echt interview; hij moest zeer snel worden ingevuld. Bovendien was verzoekster in dat stadium van haar asielaanvraag toen zij voor het eerst ermee geconfronteerd werd en pas in België was aangekomen, onwetend over wat zij wel of niet over haar broer kwijt kon en mocht. Zij was bevreesd dat wat zij over haar broer zou zeggen, zich tegen hem zou keren”* is niet ernstig. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker er immers in het “voorafgaand advies” op gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij “nauwkeurig, maar in het kort” de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker niet van zijn medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker deze elementen die de kern van zijn vervolging uitmaken. De Raad ziet daarbij niet in waarom verzoekster wel de pesterijen ten opzichte van haar zoon vermeldde, doch niet de problemen omwille van haar broer (vragenlijst 3.5). Verzoekster kan niet ernstig beweren dat het feit dat zij niets gezegd heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken inzake de problemen gelinkt aan haar broer niet relevant is nu één van de standaardvragen er uitdrukkelijk op gericht is het profiel van de asielzoeker in kaart te brengen en de vrees of het risico bij terugkeer vast te stellen (vragenlijst 3.4).

Indien verzoeksters broer werkelijk ten onrechte zou zijn veroordeeld en verzoekster om die reden zelf zwaarwichtige problemen kreeg met politieagenten, kon minstens verwacht worden dat verzoekster er iets over zou hebben verklaard. Bovendien wijst de Raad er op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeksters aangevoerde “vrees” wordt niet aangenomen als verschoningsgrond voor het niet vermelden van een essentieel element tijdens het

invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken te meer nu verzoekster geen vrees had manifest te liegen over haar reisweg. Dit vormt een tweede negatieve indicatie van de ongelooftwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

3.4.2. Niettegenstaande verzoekster op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat ze na de verkrachting door de 2 politieagenten een forensische expertise onderging (zie gehoor CGVS p.15 "*Ik moest ook een forensische expertise ondergaan, en met al deze documenten ging ik het lokaal van de rechercheur binnen*"), brengt verzoekster geen enkel begin van bewijs aan van de door haar voorgehouden problemen. Verzoekster verklaarde dit tijdens haar gehoor op het CGVS door te stellen dat "*Nu bezit ik geen bewijzen meer, ik heb al laten weten, die rechercheur T. heeft alle doc afgenomen*" en antwoordde op de vraag of ze een duplicaat heeft gevraagd van het medisch attest in de kliniek ontkenkend (zie gehoor CGVS p.16 "*Op dat moment dacht ik daar niet aan, ik dacht dat ik zo'n papier nooit nodig zou hebben, en nu zou ik het honderd procent zeker niet kan ontvangen*"). Verzoekster blijft in haar verzoekschrift bij dit verweer en voegt er aan toe dat de situatie in Kazachstan niet gelijklopend is met wat in een Belgisch ziekenhuis in dergelijke situaties gebeurt. Verzoekster laat echter na uiteen te zetten in welk opzicht de situatie in Kazachstan zou verschillen met die in België, waardoor het verweer van verzoekster wordt terug gebracht tot een boude bewering.

Verder werd er in de bestreden beslissing correct op gewezen dat verzoekster betreffende de problemen met de agenten, als een gevolg van de problemen van haar broer, tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo situeerde ze de opening van haar boetiek met sportkledij uiteenlopend in de tijd en gaf ze twee verschillende bedragen op als bedrag dat de agenten van haar zouden hebben geëist (zie vragenlijst DVZ, vraag 2.10b en vraag 3.5. en gehoor CGVS p.12-14). Verzoekster doet in haar verzoekschrift deze inconsistenties af als zijnde "*een vergissing*" en feiten die "*door elkaar worden gehaald*". Verzoekster verklaart zich niet akkoord met de vaststellingen van de commissaris-generaal, en spreekt diens bevindingen tegen. Dit volstaat echter niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren zodat deze overeind blijven.

3.4.3. De door verzoekster aangehaalde pesterijen tegen haar zoon door andere kinderen in 2005-2006 -in zoverre al waarachtig- zijn onvoldoende zwaarwichtig om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan. Immers, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat *in casu* niet wordt aangetoond door verzoekster. Naast het feit dat deze feiten dateren van 2005 en 2006 en bijgevolg niet langer actueel zijn, ging het om een aantal pesterijen, maar moest verzoeksters zoon nooit medische verzorging krijgen (zie gehoor CGVS p.19-20). Daarnaast sluit de Raad zich aan bij de vaststelling van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat de artsen in Kazachstan verzoeksters zoon, die lijdt aan een hartprobleem, moedwillig niet zouden willen behandelen omwille van zijn origine, geenszins wordt deze zware aantijging aangetoond. Uit de neergelegde medische attesten blijkt immers dat ook de Belgische artsen geen medicijnen of behandeling voorschrijven voor de hartproblemen van verzoeksters zoon, maar enkel regelmatige controle adviseren. Verzoekster houdt het ter verdediging in haar verzoekschrift tevens bij het louter tegenspreken van deze vaststellingen en het opwerpen van de boude bewering "*In Kazachstan gebeurde er medisch niets, zelfs geen controle*". Dit verweer wordt niet aangenomen.

3.5. Wat er ook van zij, uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er de laatste jaren geen sprake is van vervolging in Kazachstan ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Deze informatie strijdt bijgevolg met het door verzoekster voorgehouden relaas en de problemen omwille van haar Oeigoerse origine, waardoor de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas er volledig wordt onderuit gehaald. Waar verzoekster in haar verzoekschrift korte zinsneden uit het aan het administratief dossier toegevoegde rapport "*Kazachstan*" *Situatie van etnische Oeigoeren (met Kazachs staatsburgerschap) in Kazachstan*" aanhaalt, doet ze een selectieve lezing van het document. Na het doorlezen van het volledige document kan wel degelijk worden geconcludeerd dat de situatie genuanceerder is, de loutere Oeigoerse origine niet op zich tot vervolging leidt en er de laatste jaren geen sprake is van vervolging in Kazachstan ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine.

3.6. De overige door verzoekster aangebrachte documenten volstaan evenmin om haar asielrelaas aannemelijk te maken. De geboorteakte van verzoekster en haar zoon en de kopie van de identiteitskaarten van verzoeksters moeder, vader, broer en zus bewijzen verzoeksters voorgehouden identiteit en die van haar familie, hetgeen niet wordt betwist. De kopie van het vonnis

van haar broer stelt dat haar broer werd veroordeeld, hetgeen de vastgestelde inconsistenties geenszins kan verklaren of weerleggen. De medische attesten van verzoeksters zoon bevestigen enkel dat hij een hartkwaal heeft. De brief van het World Uyghur Congress handelt voornamelijk over de algemene situatie van de Oeigoeren in China en Centraal-Azië. De paragraaf die over de persoon van verzoekster gaat, beschrijft slechts in zeer algemene bewoordingen dat verzoekster omwille van oneerlijke behandeling en vervolging gevlucht is uit Kazachstan. Dit document vertoont een sterk gesolliciteerd karakter, waardoor dit in geen geval als een begin van bewijs van verzoeksters voorgehouden problemen kan gelden.

3.7. Voorts onderneemt verzoekster in het verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat *“Er wordt geen enkele specifieke reden gegeven waarom de subsidiaire bescherming wordt afgewezen. Er wordt op geen enkele wijze nagegaan of verzoekster louter op basis van haar Oeigoerse origine in Kazachstan aanspraak kan maken op de subsidiaire bescherming”*. Verzoekster verwijst naar een aantal arresten van het Hof van Justitie aangaande het recht om ook specifiek gehoord te worden inzake de nood aan subsidiaire bescherming.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeksters bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

4.3. Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, en zij geen andere motieven aanhaalt noch bijbrengt in het verzoekschrift, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoekster haalt daarnaast geen elementen aan waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoekster zich beroept op de algemene situatie dient ze elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoekster dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen haar persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoekster, binnen de situatie van haar land. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Verzoekster vroeg tevens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK